

Música per escoltar amb els peus

Carles Borràs

Només a partir de l'entrada del jazz en els cercles de cultura i de la sofisticació harmònica de la pròpia música, el jazz s'ha deixat de ballar, tot i que encara queden llocs on els peus escolten més que el cap.

La música dixieland es tocava i ballava en caus, antres de vici i corrupció, bars de mala mort, i prostíbuls controlats per la màfia al costat del Mississipí..., pels anys vint. Els músics eren negres, sense qualificació acadèmica musical.

El temps no ha passat en va i el Jazz s'ha popularitzat; Ara es pot escoltar en molts racons del món, empès per la protecció oficial dels Estats Units, la indústria discogràfica i per les aportacions que ha fet a la música en general.

A part de la constant evolució d'aquest tipus de música, cal destacar la improvisació com un factor important i característic. El solista disposa de llibertat per crear una nova melodia dins dels marges que li permet l'estil, la secció rítmica i l'harmonia.

En els orígens del jazz trobem el gospel, spiritual, xicago, New Orleans, rag-time, blues... Dins d'aquest popurri, podem trobar la música dixieland. Aquesta es tocava, inicialment, amb la corneta. Era l'encarregada de fer la melodia. El clarinet realitza una melodia relacionada amb l'original, però mantenint la independència. El trombó fa una tercera línia melòdica que es podria qualificar d'estripada, com un crit. Tot aquest contrapunt el lliga la secció rítmica. La bateria executa un ritme insistent, sincopat i amb swing. La complementa la tuba o el baix, i el banjo o la guitarra amb els acords. També pot haver-hi un piano. Amb l'aparició del saxòfon es va incorporar a la formació.

Son característics del gènere els ritmes ràpids, combinats amb alguns de molt lents, les improvisacions dels solistes i les improvisacions col·lectives, en què tots els instruments melòdics improvisen melodies al mateix temps.

